

Rozloučení s Jirkou Daněčkem

17. července 2025 ve 14:15, krematorium Motol

Úvodní skladba: Vl. Mišík, Jednou tě potkám

Milí přítomní, zarmoucená rodino, přátelé a známí, sešli jsme se tu na pohřbu Jirky Daněčka, abychom se s ním rozloučili živou vzpomínkou. Určitě nejsem jediný, kdo jeho odchod nečekal, asi všichni potřebujeme tak nějak sladit krok s tempem času.

Jmenuju se Honza Valeš, počítám se do skupiny rodinných přátel, dneska v roli rodinný farář :)

V čele parte stojí dva citáty. Připomenu je. Ten první je od Jaroslava Haška: **Život je jen krátký okamžik mezi dvěma věčnostmi, který se může kdykoliv změnit.** Jaroslav Hašek byl recesista a vtipálek. V tom vidím spojitost s Jirkou, který měl rád humor a ironii. Když jsme u Haška, pokusím se navázat na slavnou tradici mého předchůdce, polního kuráta Katze – sloužím totiž jako vojenský kaplan... Ale i lidé jako Hašek uvažují o vážných věcech, to se mi na tom líbí. Život je dar, je nevyzpytatelný, velká a skvělá improvizace, je dobré se z něj radovat.

Ten druhý citát je z Bible: **Láska je silnější než smrt.** Bible je plná příběhů ze života, krásných, jindy krutých i šílených. Věta, že láska je silnější než smrt, dobře shrnuje hlavní myšlenku celé Bible – láska je zdrojem naděje, jak ta láska lidská, tak především láska Boha. Ježíš umřel a pak vstal z mrtvých na důkaz toho, že Bůh a jeho láska je největší silou ve vesmíru.

Jirka nebyl křesťan, nicméně ostatní členové rodiny tento rozměr víry do jeho života vnesli. Před rokem, když se loučil s Danielkou, zaznělo jeho velmi osobní vyjádření důvěry a naděje: **Nerozumím, co znamená věčný život, ale snad i pro mě je někde v tom nezměrném tajemství našeho bytí nějaká naděje.**

Připomenu, co měl Jirka rád. Zažil jsem to, že si rád povídal o věcech, které ho zajímaly – různé otázky z jeho oboru informatiky propojené se vším možným, v mém případě třeba i s teologií. Řekl bych, že ho těšilo jeho dlouhodobé pedagogické působení na vysoké škole, i když se o tom vyjadřoval s provokativní ironií. Jeho velkou radostí byly děti a vnoučata, o tom není pochyb. Nevím, zda se mnou budete souhlasit – přestože měl podle kuloárních informací na leccos a kdekoho svůj názor, stávalo se mu běžně, že lidé kolem něj si stejně dělali, co chtěli... Mě to je sympatické. Slyšel jsem o výletech do přírody, nebo putování na lodích, z kterých mu do poslední doby zůstaly výlety na kole. Byl to kutil, ale takových rozměrů, že za ním zůstal rovnou dům. Byl součástí několika skupin přátel, a vztahy v jeho životě hrály důležité, různé role. Zajímal se o výtvarné umění, sbíral obrazy, ale nejen obrazy, také osobní kontakty a setkání přímo s výtvarníky.

Nyní dám slovo **Ondřejovi Daněčkovi**, bratrovi.

Mne z toho dlouhého života s Jirkou se mezi lavinou vzpomínek pořád vrací jedna, aniž vím proč právě ta. Jirka byl o čtyři roky mladší a já si dobře pamatuji, jak jeho příchod do rodiny v košíku na prádlo změnil zaběhnutý chod rodiny v mírný chaos. Jirka pak časem kupodivu naopak na dlouhá léta převzal roli stabilizátora a moudrého utěšovatele našich rodičů, kteří si často zoufali a lámali, hlavně nade mnou, pověstnou hůl.

To jsem ale předběhl příliš dopředu. Zpočátku, když Jirkovi byly asi tak 3-4 roky, začal jsem si uvědomovat, že vlastně místo soka mám náhle vedle sebe báječného kamaráda a začal jsem ho vtahovat do svých eskapád. Scházeli jsme se v tunelu pod obřím psacím stolem našeho táty. Tam jsme kuli pikle a Jirka byl nadšen z dobrodružného života, který nám nastával. Součástí této konspirace bylo to, že jsme se tehdy poprvé začali oslovovat “Brácho!” Brácho sem, brácho tam. A to nám zůstalo po celá dlouhá léta... taková krásná samozřejmost... taková podvědomá jistota, že kdykoliv, kdekoliv, někde je... můj brácha.

Jedno z velkých dramát a hrůz mého života bez víry je i riziko toho, že tahle samozřejmá jistota vás jednou, jako blesk z čistého nebe, krutě opustí.

Děkuji vám za účast. „Děkuji ti brácho za každou společnou chvíli za těch jedenasedmdesát let.“

Nyní dám slovo **Janu Brčákovi**, kamarádovi a spolužákovi.

každý, kdo znal Jirku, ví, že on opravdu nebyl obyčejný muž.

ne, on byl výjimečný muž.

byl člověkem, na kterého se nedá zapomenout.

na všechno měl svůj osobitý, často neočekávaný názor.

nepřejímal nikdy nic slepě od druhých.

svým chováním a humorem stále všechny překvapoval. alespoň mě tedy určitě.

uměl si užívat života a užíval si ho.

měl ještě spoustu plánů...

Jirka patřil neodmyslitelně do našeho klubu BBCC, kde se účastnil mnoha akcí.

byli jsme v jeho přítomnosti velmi rádi.

rád se ovšem také uzavíral na svém ostrůvku samoty, na kterém našel svoji spřízněnou duši.

Na závěr si vypůjčím báseň s názvem *Bingo* od našeho přítele, básníka Aloise Marhoula:

žiješ.

žiješ?

žiješ!

a najednou ne!

Děkujeme! Přečtu vzpomínku dcery **Jany**.

Co jsem na tátovi vždycky obdivovala, bylo to, jak renesanční to byl člověk. Vzděláním a povoláním technik, už jeho povídání o teoretické fyzice překračovalo, s čím se dalo běžně setkat v rozhovoru s jinými lidmi z jeho oboru, a pak došlo na architekturu, umění, historii, a vždycky se dalo spolehnout, že se člověk poučí a inspiruje, i když třeba ne se vším bude souhlasit. Táta byl k tomu navíc šikovný kutil a stavitel, skvělý vodák, zdatný cyklista – a možná ještě mnohem víc, dávám tu, co si pamatuji já. Moc se mi líbilo, jak jsem díky němu mohla přičichnout k aktivitám, ke kterým bych se jinak nedostala. To on mě v svých třinácti poprvé vytáhl na vodu, díky jemu jsem se později dostala na jachtu.

Samozřejmě, k tomu byl navíc citlivý introvert, takže jeho setkávání s lidmi bylo různorodé, podle toho, jak se vedle nich cítil, a uměl být velmi skeptický, kritický, ostýchavý i neobratný. Zase, ne

vždy jsem s ním souhlasila, ale zřídka to bylo kvůli povrchnosti. Většinou inspiroval k zamyšlení i tam, kde se názory neshodovaly.

A konečně, ačkoli byl agnostik, nikdy nestavěl překážky naší víře, a to jsem na něm milovala. Nanejvýš nutil k hlubšímu promýšlení, a to mi bylo jen ku prospěchu.

Poslední vzpomínka je od dcery **Terezy**.

Můj milovaný taťuldo. Hrozně mi chybíš. Neměl jsi se mnou lehké moje dospívání, ale posledních 20 let jsme si to vynahradili. Hrozně jsem si na tobě vážila, jak jsi se pral se všemi těžkostmi, které tě v životě potkaly. Byla s tebou sranda, pořád jsi mi doporučoval nové knížky, tahal mě a moje děti na výlety a na výstavy. Postaral ses o svoji mámu i mojí mamku až do poslední chvíle.

Měl jsi rád Kryštůfkův humor a těšil ses, že se spolu budete koukat na Fraisra – tvůj oblíbený seriál. S Jáchymkem jste pořád vymýšleli nějaké nové projekty, kupoval jsi mu motůrky a vyráběli jste lodičky a různé robůtky. A Žofinku jsi miloval, vyzvedával jsi jí ze školy a obdivoval její obrázky, které sis zarámoval.

Byl jsi mi velkou inspirací, měli jsme toho spoustu společného. Lásku k umění, k výletům a plánům. Byl jsi vždycky strašně velkorysý – svoje dědictví jsi věnoval mě se ségrou, my jsme si díky tomu mohly pořídit byt pro rodinu.

Poslední náš společný rok byl strašně těžký. I když jsi nesouhlasil s tím, co dělám, byl jsi moje velká podpora v praktických věcech, věděla jsem, že kdykoliv budu něco potřebovat, přijedeš, pohlídáš děti, pomůžeš mi.

Když jsi byl v lednu v Ikemu, říkal jsi, že by ti nevadilo tady už nebýt. Prosila jsem tě, ať to vydržíš kvůli mě, že tě potřebuju. Dal jsi mi ještě půl roku. Děkuji ti za to.

Blíží se okamžik rozloučení. Zazní píseň od Beatlesů *Let it be*.

Ta píseň je o odvěké moudrosti, že nakonec potřebujeme všichni najít způsob, jak se vyrovnat s tím, co život přináší, tedy také se smrtí.

Ta píseň zazní v podání Honzy Brčáka a jeho dcery. To nám připomíná blízkost přátel, která v životě hodně pomáhá, jedna z podob lásky, díky které můžeme mnohé zvládnout.

Svou úctu k Jirkovi Daněčkovi, s kterým se nyní rozloučíme, můžete vyjádřit tím, že povstaneme. Ale klidně zůstaňte sedět, podle svého uvážení.

Jirko, loučíme se s tebou, tady v ten okamžik věčnosti. Tu věčnost si každý představujeme jinak, ty už víš. Necháváme tě jít v důvěře, že láska je silnější, že náruč věčnosti je dobrá.

Píseň: Beatles, Let it be (Jan Brčák s dcerou)

Jménem rodiny vám všem upřímně děkuji, že jste se s Jirkou přišli společně rozloučit. Děkuji.

Skladba na závěr: Krausberry, Slunečný hrob